

# İNSAN HÜQUQLARI ÜZRƏ AVROPA MƏHKƏMƏSİ

## BİRİNCİ BÖLMƏ

### ƏFƏNDİYEVƏ AZƏRBAYCANA QARŞI

(Şikayət № 31556/03)

## Q Ə R A R

### STRASBURQ

11 dekabr 2008-ci il

*Bu qərar qətidir, lakin redaktə edilməsi üçün yenidən baxıla bilər. Qərar Konvensiyanın 44-cü maddəsinin 2-ci bəndində göstərilən hallarda qəti olacaq. O, yenidən redaktə edilə bilər.*

#### **Əfəndiyeva Azərbaycana qarşı iş üzrə,**

İnsan Hüquqları Üzrə Avropa Məhkəməsi (Birinci Bölmə) aşağıdakı tərkibdə,

Xristos Rozakis, *Sədr*,

Nina Vaciç,

Anatoli Kovler,

Din Spilman,

Sverr Erik Cebens,

Ciorcio Malinverni, *hakimlər*,

Lətif Hüseynov, *ad hoc hakim*,

və Søren Nilsen, *Bölmə Katibi*,

20 noyabr 2008-ci ildə qapalı şəkildə müzakirə edərək, həmin gündə bu qərarı qəbul edir:

#### **PROSEDUR**

1. «İnsan hüquqlarının və əsas azadlıqların müdafiəsi haqqında» Konvensiyanın («Konvensiya») 34-cü maddəsinə əsasən, Azərbaycan Respublikasının vətəndaşı olan xanım Lətifə Tələt qızı Əfəndiyevanın («ərizəçi») Azərbaycana qarşı verdiyi şikayət üzrə (№ 31556/03) iş 11 sentyabr 2003-cü ildə başlanılmışdır.

2. 25 oktyabr 2007-ci ildə qəbul olunmuş qərarla («əsas qərar») Məhkəmə belə nəticəyə gəlib ki, iş üzrə Konvensiyanın 6-cı maddəsinin 1-ci bəndi və 1 sayılı Protokolun 1-ci maddəsi pozulub, ona görə ki, ərizəçinin işinə bərpa olunmasını qərara alan yekun məhkəmə qərarı icra olunmayıb (əsas qərar, § 53-63).

3. Konvensiyanın 41-ci maddəsinə əsasən, ərizəçi çəkilməmiş zərərə və xərc və məsrəflərə görə bir neçə yüz min avro ədalətli kompensasiyanın əldə olunmasına çalışıb.

4. Konvensiyanın 41-ci maddəsinin tətbiqi məsələsi qərarın qəbul olunması üçün hazır olmadığına görə Məhkəmə onu saxlayıb və Hökumətlə ərizəçini bu məsələ üzrə öz yazılı qeydlərini təqdim etməyə, xüsusən, nail ola bildikləri hər hansı razılaşma barədə Məhkəməni məlumatlandırmağa dəvət edib (həmin yerdə, § 69 və nəticə hissəsinin 5-ci paragrafı).

5. Ərizəçi ilə Hökumət hər biri qeydlərini təqdim edib və biri-birlərinin qeydlərinə cavablar veriblər.

#### **HÜQUQİ MƏSƏLƏLƏR**

6. Konvensiyanın 41-ci maddəsi aşağıdakıları nəzərdə tutur:

«Əgər Məhkəmə Konvensiya və onun Protokollarının pozulduğunu, lakin Razılığa gələn Yüksək Tərəfin daxili hüququnun yalnız bu pozuntunun nəticələrinin qismən aradan qaldırılmasına imkan verdiyini müəyyən edirsə, zəruri halda zərərçəkən tərəfə əvəzin ədalətli ödənilməsinə təyin edir.»

## **A. Zərər**

### *1. Maddi zərər*

#### **(a) Tərəflərin dəlilləri**

7. Maddi zərərlə bağlı ərizəçi əldən çıxmış faydaya görə 893.114,74 Yeni Azərbaycan manatı (AZN) tələb edib. Xüsusən, o, (a) 162 ay (1994-cü ilin yanvarından 2007-ci ilin iyununadək) üçün verilməmiş əmək haqqına görə 35.316 manat əsas məbləği; və (b) hər ayın əmək haqqının ödənilməsində gecikdirməyə görə hər təqvim gününə 1 % dərəcəsində yuxarıdakı məbləğə hesablanmış 863.476 AZN tələb edib. Ali Məhkəmənin 18 yanvar 2008-ci il tarixli qərarına əsasən ərizəçiyə ödənilmiş 5.677,26 AZN çıxılmaqla, cəmi 893.114,74 AZN təşkil edən məbləğ iki əvvəlki məbləğdən götürülüb.

8. Verilməmiş əmək haqqına görə əsas məbləğə gəldikdə, ərizəçi ilkin olaraq ödənilməmiş əmək haqqının hər ayı üçün həmin vaxtda tətbiq olunan həqiqi dərəcəni tələb edib. 09 sentyabr 1994-cü il tarixli qərarın icra olunmamış qaldığı təxminən on üç illik müddətdə əmək haqqının dərəcəsi bir neçə dəfə qaldırılıb və ərizəçinin son olaraq işə bərpa olunduğu, yəni qərarın 11 iyul 2007-ci ildə icra olunduğu zamana nisbətən 1994-cü ildə əhəmiyyətli şəkildə aşağı olub. Lakin əsas qərarın çıxarılmasından sonra ərizəçi dəyişdirilmiş tələbi təqdim edib və bildirib ki, icranın gecikdirilməsi müddətinə müvafiq olan bütün ödənilməmiş aylıq əmək haqqı cari əmək haqqının dərəcəsində hesablanmalıdır (bütün əvvəlki rəqəmlərdən daha yüksək olan 218 AZN).

9. Hökumət mübahisələndirib ki, icrada gecikdirmənin bütün müddəti ərzində ödənilməmiş əmək haqqına cari əmək haqqı dərəcəsinin tətbiqi əsassızdır. Hökumət daha sonra bildirib ki, ilkin tələbin belə «əsassız» dəyişdirilməsi «ədalətli kompensasiyanın əsaslı məhdudiyyətlərini aşmaq» və ədalətsiz varlanmanı əldə etmək cəhdi kimi görünür.

10. Faizə gəldikdə, ərizəçi 09 sentyabr 1994-cü il tarixli qərarın icrasında gecikdirmənin müddəti ərzində hər ayın əmək haqqının ödənilməsində hər gün üçün 1 % dərəcəsini 2007-ci ilin iyununadək hesablamaqla tələb edib. O, Əmək Məcəlləsinin aşağıdakıları nəzərdə tutan 172.5-ci maddəsinə istinad edib:

« Əmək haqqının verilməsi işəgötürənin təqsiri üzündən gecikdirildikdə və bu hal fərdi əmək mübahisəsi yaratmayıbsa, hər gecikdirilmiş gün üçün işçiyə əmək haqqının azı bir faizi məbləğində ödənc verilməlidir. Bu hal əmək mübahisəsi yaratdıqda həmin mübahisə bu Məcəllənin «Əmək mübahisələri» bölməsində nəzərdə tutulan qaydada həll edilir.»

11. Ali Məhkəmənin 18 yanvar 2008-ci il tarixli qərarındakı əsaslandırma istinadən, Hökumət bu tələbi mübahisələndirərək iddia edib ki, Əmək Məcəlləsinin 172.5-ci maddəsi hazırkı işə tətbiq edilməzdir, ona görə ki, ərizəçiyə əmək haqqının ödənilməsində gecikdirmə «fərdi əmək mübahisəsi ilə nəticələnib». Belə olan halda, Əmək Məcəlləsinin 300-cü maddəsi tətbiq edilməlidir. Belə ki, həmin maddə nəzərdə tutur ki, qanunsuz işdən çıxarılmaya görə işçiyə ödənilən kompensasiya, *inter alia*, hər hansı üstünə gəlmiş faiz olmadan, yalnız «işçinin işdə olmadığı müddət üçün orta əmək haqqını» daxil etməlidir. Hökumət bildirib ki, Ali Məhkəmənin 18 yanvar 2008-ci il tarixli qərarı ilə ərizəçi əldən çıxmış faydaya görə tam şəkildə kompensasiya alıb.

12. Ərizəçi razılaşmayaraq iddia etdi ki, işə götürənlə onun arasında mövcud olan yeganə «əmək mübahisəsi» təxminən on üç il icrasız qalmış 09 sentyabr 1994-cü il tarixli qərarla həll olunub. Ərizəçiyə görə, hazırkı işin mahiyyəti işəgötürənlə onun arasında əmək mübahisəsi deyil, 09 sentyabr 1994-cü il tarixli yekun və məcburi qərarın, almağa hüququ olduğu əmək haqqının vaxtında verilməməsi ilə nəticələnən gec icrası üçün kompensasiyadır.

#### **(b) Məhkəmənin qiymətləndirməsi**

13. Məhkəmə işarə edir ki, pozuntunu aşkar etdiyi qərar pozuntuya son qoymaq və pozuntudan əvvəl mövcud olan vəziyyəti mümkün qədər qaytarmaq üçün onun nəticələrini bərpa etmək üzrə hüquqi öhdəliyi Dövlətin üzərinə qoyur (bax, *Papamiçalopulos və digərləri Yunanıstana qarşı* (50-ci maddə), 31 oktyabr 1995-ci il tarixli qərar, A Seriyaları, № 330-B, ss. 58-59, § 34).

14. Əgər daxili hüquq yalnız hissəvi bərpanın edilməsini mümkün edirsə, Konvensiyanın 41-ci maddəsi Məhkəməyə səlahiyyət verir ki, Konvensiyanın pozulmasının müəyyən olunmasına gətirib çıxaran hərəkət və ya hərəkətsizliklə zərər çəkmiş tərəfə kompensasiyanı təqdim etsin. Məhkəmə bu səlahiyyətin həyata keçirilməsində müəyyən mülahizəyə malikdir, ona görə ki, «ədalətli» və «zərurət olduqda» sözləri bunu ehtiva edir (bax, *Kominqersol S.A. Portuqaliyaya qarşı* (BP), № 35382/97, § 29, İHAM 2000-IV).

15. Əvvəla, Məhkəmə qeyd edir ki, 11 iyul 2007-ci ildə ərizəçi 09 sentyabr 1994-cü il tarixli qərara müvafiq olaraq, Respublika Doğum Xəstəxanasının baş həkimi vəzifəsinə bərpa edilib (bax, əsas qərar, § 22). 18 yanvar 2008-ci ildə Ali Məhkəmə qərarın icrasında gecikdirməyə görə vurulmuş maddi zərər üçün 5.677,26 AZN kompensasiyanın ərizəçiyə ödənilməsinə qərara alıb. Bu məbləğ ərizəçiyə ödənilib.

16. Məhkəmə qeyd edir ki, işə bərpa olunmasını qərara alan 09 sentyabr 1994-cü il tarixli qərarın icra olunmamasının davamiyyəti nəticəsində ərizəçi işə qayıtmaq və hüququ olan maaşı almaqdan məhrum olunmuşdur. Buna görə, Məhkəmə hesab edir ki, müəyyən olunmuş pozuntularla əldən çıxmış faydaya aid ərizəçinin tələbləri arasında səbəbli əlaqə vardır.

17. Ərizəçinin tələbi işdən çıxarıldığı 1994-cü ilin yanvarına geriye qayıdır. Lakin Məhkəmə əsas qərardakı mövqeyini təkrar edir ki, 15 aprel 2002-ci ildən, yəni Konvensiyanın Azərbaycana münasibətdə qüvvəyə minməsindən əvvəlki müddət Məhkəmənin *ratione temporis* səlahiyyətindən kənara çıxır (bax, həmin yerdə, § 34 ). Buna görə, 15 aprel 2002-ci ilədək vurulmuş zərərə aid hər hansı kompensasiya təyin oluna bilməz və Məhkəmə yalnız bu tarixdən sonra ilə bağlı olan tələbləri nəzərə alacaq.

18. Məhkəmə bütün verilməmiş əmək haqlarının əsas məbləğinin ərizəçinin hazırkı əmək haqqı üzrə hesablanmalı olduğu barədə ərizəçinin dəlilini qəbul etmir. Hesablanmanın belə tərzə vurulmuş həqiqi maddi itkini əks etdirə bilməz. Məhkəmə hesab edir ki, əldən çıxmış gəlirin əsas məbləğinə gəldikdə, ərizəçi yalnız vaxtında işə bərpa olunduğu halda ala biləcəyi əmək haqqı məbləğini müvafiq müddət ərzində müxtəlif zamanlarda tətbiq olunan həqiqi dərəcələrlə tələb edə bilər.

19. Məhkəmə qeyd edir ki, əsas qərarın qəbul olunmasından əvvəl təqdim etdiyi ilkin ədalətli kompensasiya tələbində ərizəçi 1994-cü ilin yanvarından 2005-ci ilin martınadək olan müddətdə hər ay üçün tətbiq olunan dəqiq əmək haqqı dərəcələrini göstərib. Lakin o, 2005-ci ilin aprelindən 2007-ci ilin iyulunadək olan müddətdə tətbiq olunan dəqiq əmək haqqı dərəcələrinə dair hər hansı məlumatı təqdim etməyib, ona görə ki, dəyişdirilmiş tələbində icrasız müddətin bütün vaxtında hər ayın əmək haqqısı üçün onun hesablamaları cari əmək haqqı dərəcəsinə əsaslanıb. Nə Hökumətin qeydləri, nə də Ali Məhkəmənin 18 yanvar 2008-ci il tarixli qərarı ərizəçinin hər ay almalı olduğu əmək haqqının təhlilini əks etdirmir. Buna baxmayaraq, xüsusi məlumatın olmadığı halda belə, işin materiallarında olan başqa sənədlərdən irəli gələ bildiyi qədər 15 aprel 2002-ci ildən 11 iyul 2007-ci ilədək olan müddətdə ərizəçiyə verilməli olan əmək haqqının tam məbləği təxminən 4.250 AZN təşkil edib.

20. Ərizəçinin tələb etdiyi faizə gəldikdə, Məhkəmə inflyasiyaya, azalmış istehlak, imkan xərcləri və ya başqa faktorlara görə gecikdirilmiş əmək haqqının dəyərinin azaldılması baş verdiyi üçün onun əlavə kompensasiya hüququna malik olduğu və kompensasiyanın onun gecikdirilmiş hər əmək haqqının əsas məbləğinə tətbiq olunan faiz dərəcəsi əsasında hesablanmalı olduğu barədə ərizəçinin dəlilini qəbul edir.

21. Bununla bağlı, Məhkəmə qeyd edir ki, Hökumət Əmək Məcəlləsinin 172.5-ci maddəsinin hazırkı işə tətbiq edilməli olmadığını iddia etdiyi halda, ərizəçi Əmək Məcəlləsinin 172.5-ci maddəsinə istinadən, hər ayın əmək haqqının ödənilməsində gecikdirmənin hər təqvim günü üçün 1 % tələb edib. Məhkəmə xatırladır ki, bu ilkin olaraq milli hakimiyyət orqanlarına, xüsusən, məhkəmələrə aiddir ki, daxili qanunvericiliyi təfsir etsinlər və qanunsuzluğun olmadığı yerdə Məhkəmə öz təfsirini onlarınki ilə əvəzləməyəcək (bax, *Salov Ukraynaya qarşı*, № 65518/01, § 95, İHAM 2005-VIII (çıxarışlar)). Əmək Məcəlləsinin 172.5-ci maddəsinin tətbiqinə aid tərəflərin ixtilafının mahiyyətinə gəldikdə isə, Məhkəmə qeyd etməklə özünü məhdudlaşdıracaq ki, Konvensiyanın 41-ci maddəsinə əsasən təyin olunacaq kompensasiya ilə bağlı zərərin məbləğinin müəyyən olunmasında o, gecikdirilmiş əmək haqqı faizlərinə aid əmək qanunu müddəaları kimi daxili qanunvericiliyin hər hansı müddəalarına bağlı deyildir. Bununla belə, o, əsaslı olduğu qədər vurulmuş maddi itkinin məbləğinin müəyyən edilməsində faydalı istiqamət göstərən kimi hər hansı daxili faiz dərəcələrini nəzərə ala bilər.

22. Ərizəçinin təklif etdiyi bir günlük 1 % dərəcə mahiyyət etibarilə illik 365 % dərəcəsinə uyğundur. Kobud müqayisə üçün qeyd etmək kifayətdir ki, ictimaiyyətə əlçatan olan məlumata görə istehlak

qiymətlərinə Azərbaycanda illik orta inflyasiya 2007-ci ildə təxminən 17 % olub və bu 2002-ci ilədək ötən illərdə olan inflyasiyadan əhəmiyyətli dərəcədə azdır. Buna görə, görünür ki, ərizəçinin təklif etdiyi faiz dərəcəsinin tətbiqi onun çəkdiyi həqiqi zərərdən çox artıq olan məbləğlə nəticələnəcək. Məhkəmənin qənaətinə görə, belə yüksək dərəcə əsassızdır və kompensasiyanın Konvensiyanın 41-ci maddəsinin mənasında «ədalətli» olub-olmamasının müəyyən edilməsi məqsədlərindən açıq-aşkar artıqdır.

23. Bundan başqa, görünür ki, Əmək Məcəlləsinin 172.5-ci maddəsi ilə nəzərdə tutulmuş 1 %-lik gündəlik faiz dərəcəsi mahiyyət etibarilə sadəcə olaraq həqiqi itkilər üçün işçilərə kompensasiya vermək deyil, həm də, işəgötürənləri əmək haqlarının ödənilməsində gecikdirmələrdən çəkəndirmək məqsədilə müəyyən olunmuş qanuni maliyyə cəriməsini təşkil edir. Belə faiz dərəcəsinə əsaslanan Dövlətə qarşı iddia cəzalandırıcı zərər tələbi ilə müqayisə oluna bilər. Lakin Məhkəmə qeyd edir ki, o, cəzalandırıcı, örnəkverici və ya ağırlaşdırıcı zərərlərə görə ərizəçilərin tələblərini davamlı olaraq rədd edib (bax, digər mənbələrlə yanaşı, *Selçuk və Əskər Türkiyəyə qarşı*, 24 aprel 1998-ci il tarixli qərar, *Qərar və Qərardaların Hesabatları*, 1998-II, § 119; *Keybl və digərləri Birləşmiş Krallığa qarşı* (BP), № 24436/94 və sair, 18 fevral 1999-cu il, § 30; *Orxan Türkiyəyə qarşı*, № 25656/94, § 448, 18 iyun 2002-ci il).

24. Tərəflər gecikmiş ödənilməli əmək haqqının azalmış dəyərinə görə kompensasiyanın hesablanması üçün hər hansı başqa vasitələri təklif etməyiblər, baxmayaraq ki, həmin vaxtlarda tətbiq olunan inflyasiya dərəcəsi və ya orta kredit dərəcəsi və ya onların məcmusu əsaslı alternativ ola bilər (bax, *mutatis mutandis*, *Beyeler İtaliyaya qarşı* (ədalətli kompensasiya) (BP), № 33202/96, § 23, 28 may 2002-ci il).

25. Hər bir halda, xüsusi faiz dərəcəsi tətbiq edilməli olduğu halda belə, aşağıdakı səbəblərə görə hazırkı işdə faizin hesablanması mümkün olmaz. Belə hesablanmanın məqsədləri üçün faiz dərəcəsi 15 aprel 2002-ci ildən 11 iyul 2007-ci ilədək (təxminən ümumilikdə altmış iki ay) müddət ərzində ərizəçiyə ödənilməyən əmək haqqının hər ay üzrə əsas məbləğindən ayrıca tətbiq edilməli olmalıdır, ona görə ki, bu müddət ərzində ərizəçinin vəzifəsi üçün əmək haqqı dərəcəsi bir neçə dəfə dəyişilib və hər ayın əmək haqqının ödənilməsində fərqli gecikmə müddəti olub. Lakin yuxarıda qeyd edildiyi kimi, 2005-ci ilin aprelindən 2007-ci ilin iyulunaqədər olan müddət ərzində tətbiq olunan həqiqi əmək haqqı dərəcələrinə aid hər hansı məlumat Məhkəməyə təqdim edilməyib. Buna görə, bu məlumatın olmadığı yerdə tələb dəqiq hesablanmanı təqdim etmir.

26. Nəticədə, Məhkəmə işarə edir ki, ərizəçinin çəkdiyi maddi zərərin hesablanmasında Məhkəmə mümkün qədər tərəflərin təqdim etdiyi qiymətləri nəzərə alır. Məhkəmə, həmçinin qeyd edib ki, 15 aprel 2002-ci ildən vəzifəyə bərpa olunanadək müddət ərzində ərizəçiyə ödənilməli olan əmək haqqının ümumi məbləği təxminən 4.250 AZN olub. Nəhayət, Məhkəmə müəyyən edib ki, ərizəçi gecikmiş əmək haqqı ödənişlərinin əsas məbləğlərinin dəyərinin azalması üçün müəyyən kompensasiyaya aid hüquqa malikdir, baxmayaraq ki, belə kompensasiya təqdim olunmuş məlumatlar əsasında dəqiq hesablanı bilməz.

27. Yuxarıdakıları nəzərə alaraq, Məhkəmə ədalətli əsaslarla qiymətləndirməni etməklə, daxili səviyyədə ərizəçiyə təyin olunmuş 5.677,26 AZN məbləği həm bu müddətdə gecikmiş əmək haqqının əsas məbləği, həm də gecikmiş əmək haqqının dəyərinin azalmasına görə kompensasiya daxil olmaqla, 15 aprel 2002-ci ildən sonrakı müddətdə ərizəçinin çəkdiyi maddi zərəri tam əhatə edən kimi qiymətləndirməlidir. Müvafiq olaraq, Məhkəmə bu məbləğdən artıq ərizəçinin hər hansı tələblərini rədd edir və maddi zərəre görə hər hansı əlavə kompensasiyanı təyin etmir.

## 2. Mənəvi zərər

28. Ərizəçi mənəvi zərəre görə 150.000 avro (EUR) tələb edib.

29. Hökumət maksimum 4.000 AZN-dək mənəvi zərəre görə ərizəçinin tələbini qəbul etmək niyyətini ifadə edib.

30. Məhkəmə hesab edir ki, xeyrinə olan yekun qərarın davamlı icra olunmaması nəticəsində ərizəçi müəyyən mənəvi zərər çəkib. Lakin tələb olunan məbləğ həddən artıqdır. Konvensiyanın 41-ci maddəsinin tələb etdiyi kimi ədalətli əsaslarla qiymətləndirməni etməklə, Məhkəmə bu məbləğin hesablanı bilən hər hansı vergi üstünə gəlməklə, həmin məsələ üzrə ərizəçiyə 3.100 EUR məbləğini kompensasiya qismində təyin edir.

## B. Xərc və məsrəflər

31. Ərizəçi hüquqi ödəncilər və tərcümə ilə poçt xərcləri daxil olmaqla, həm daxili araşdırmalarda, həm də Məhkəmə qarşısında çəkdiyi xərc və məsrəflərə görə 6.623 EUR tələb edib.

32. Hökumət bu tələbi mübahisələndirərək qeyd edib ki, o, lazımınca dəqiq göstərilməyib və bütün tələb olunan sənədlərsiz təqdim olunub. Lakin Hökumət maksimum 2.000 AZN-dək ərizəçinin tələbini qəbul etmək niyyətini ifadə edib.

33. Məhkəmə xatırladır ki, o, xərc və məsrəflərə görə kompensasiyanı yalnız o halda təyin edir ki, onlar həqiqətən və zərurətlə çəkilib və həcmində görə əsaslıdır. Məhkəmə qeyd edir ki, ərizəçi xərc və məsrəflərə görə tələbini lazımınca dəqiq göstərməyib və tələbini yalnız qismən təsdiq edən sübutları təqdim edib. Malik olduğu məlumatı və yuxarıdakı meyarı nəzərə alaraq, Məhkəmə bu məbləğə hesablana bilən hər hansı vergi üstünə gəlməklə, Avropa Şurasından hüquqi yardım qismində aldığı 850 EUR az olmaqla, bütün məsələlər üzrə xərcləri əhatə edən 1.550 EUR məbləğini təyin etməyi əsaslı hesab edir.

### **C. Faiz dərəcəsi**

47. Məhkəmə məqsədamüvafiq hesab edir ki, faiz dərəcəsi üstünə üç faiz əlavə edilməli olan, Mərkəzi Avropa Bankının təqdim etdiyi dərəcənin son həddinə əsaslanmalıdır.

## **BU SƏBƏBLƏRƏ GÖRƏ MƏHKƏMƏ YEKDİLLİKLƏ**

### *1. Qərara alır ki,*

(a) Konvensiyanın 44-cü maddəsinin 2-ci bəndinə müvafiq olaraq qərarın qəti olduğu tarixdən üç ay müddətində cavabdeh Dövlət həll olunma gününə tətbiq olunan dərəcədə Yeni Azərbaycan manatına çevrilməklə, aşağıdakı məbləğləri ərizəçiyə ödəməlidir:

(i) mənəvi zərərə görə, bu məbləğə hesablana bilən hər hansı vergi üstünə gəlməklə, 3.100 EUR (üç min yüz avro); və

(ii) xərc və məsrəflərə görə, bu məbləğə hesablana bilən hər hansı vergi üstünə gəlməklə, Avropa Şurasından hüquqi yardım qismində aldığı 850 EUR az olmaqla, 1.550 EUR (bir min beş yüz əlli avro);

(b) yuxarıda qeyd olunan üç ay bitdiyi vaxtdan həll olunma gününədək adi marağ üç faiz əlavə olunmaqla, yuxarıdakı məbləğ üstünə Mərkəzi Avropa Bankının faiz dövründəki təqdim etdiyi dərəcənin son həddinə uyğun ödənilməlidir;

2. Ədalətli kompensasiyaya aid ərizəçinin qalan tələbini *rədd edir*.

İngilis dilində tərtib olunub və Məhkəmə Reqlamentinin 77-ci qaydasının 2 və 3-cü bəndlərinə müvafiq olaraq, qərar barədə məlumat yazılı şəkildə 11 dekabr 2008-ci ildə göndərilib.

Soren Nilsen  
Katib

Xristos Rozakis  
Sədr